

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **A. L.**
bytem X
zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem
sídlem Veronské nám. 590, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7.12.2018, č.j. MV-75618-4/SO/sen-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalované ze dne 7.12.2018, č.j. MV-75618-4/SO/sen-2018, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13.4.2018, č.j. OAM-3790-6/DP-2018, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území s tím, že pominuly důvody, pro které bylo žalobci uděleno vízum.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Podle žalobce správní orgány v rozporu s § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nezjistily přesně a úplně skutkový stav. Jestliže prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí poukazoval na to, že se situace na Ukrajině zlepšila a neprobíhá tam žádný konflikt s Doněckým a Luhanským krajem a proto není život žalobce ohrožen, tak v prosinci 2018 byl na Ukrajině vyhlášen výjimečný stav, což fakticky znamená možnost mobilizace žalobce. Žalovaná nepřihlédla k důsledkům mobilizace pro žalobce, jak na ně žalobce poukazoval v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí resp. doplnění tohoto odvolání.
3. Žalobce také namítá, že předchozím žádostem o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území bylo vyhověno; stejně jako v předchozích případech, i nyní žalobce k žádosti přiložil čestné prohlášení o reálné obavě o svůj život, které bylo v přechodných případech dostačující. O možnosti jeho sepsání se přitom žalobce dozvěděl od pracovníků prvostupňového orgánu při podání své první žádosti. Podle žalobce prvostupňový orgán nevyzval žalobce k doložení dalších potřebných podkladů, a jestliže tak neučinil ani v předchozích případech, byl žalobce v dobré víře, že stav je postačující. Pokud správní orgány upozornily, že se žalobce nedostavil k seznámení se správním spisem, tak podle žalobce se jedná o jeho právo, nikoliv povinnost. Při seznámení se správním spisem pracovníci prvostupňového orgánu nesdělují nedostatky žádosti.
4. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

5. Žalovaná nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
6. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a navrhla, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
9. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují období § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2.

10. Podle § 36 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38).
11. Podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce.
12. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.
13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 21.2.2018 k prvostupňovému orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Žalobce v okamžiku podání žádosti pobýval na území České republiky na základě dříve vydaného víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území resp. následného povolení k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Žalobce k žádosti doložil mj. čestné prohlášení ze dne 21.2.2018, v němž uvedl, že prosí o prodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu nepřestávající války na území Doněcku a Doněckého kraje, kde se reálně obává o svůj život.
14. Jestliže žalobce namítá, že již v předchozích žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území resp. v žádostech o prodloužení tohoto pobytového oprávnění dokládal stejné čestné prohlášení, tak podle zdejšího soudu správní orgány v projednávané věci správně posuzovaly, zda nepominuly důvody, pro které bylo žalobci povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, když podmínkou prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území je trvání důvodů, pro které bylo cizinci uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.
15. Prvostupňový orgán konstatoval, že v řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území a následně i v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území bylo shledáno, že žalobci brání ve vycestování z území resp. v návratu na Ukrajinu zhoršená bezpečnostní situace v Doněcké oblasti, kde žalobce před příjezdem do České republiky žil. S odkazem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17.5.2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení č. 2017/850“), a rovněž o Závěrečnou hodnotící zprávu Evropské komise č. COM (2015) 905 final ze dne 18.12.2015, však prvostupňový orgán upozornil, že v současnosti již situace na Ukrajině není překážkou, která by žalobci bránila vycestovat z území České republiky na Ukrajinu, přičemž je na volbě žalobce, na jaké místo na Ukrajině se vrátí, pokud se i nadále cítí ohrožen v oblasti, kde před odchodem do České republiky bydlel; žalobce tak má možnost usadit se na jiném místě mimo oblast, kde probíhají ozbrojené střety.
16. Pokud jde o uvedené nařízení č. 2017/850, a Závěrečnou hodnotící zprávou Evropské komise č. COM (2015) 905 final ze dne 18.12.2015, těmi se již mj. ve vztahu k prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území

opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud; jak dovodil kupříkladu v rozsudku ze dne 30.4.2020, č.j. 1 Azs 17/2020-24, „*Nejprve Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry stěžovatelky, jež potvrdil rovněž krajský soud, že zmíněné nařízení 2017/850 ve spojení s hodnotící zprávou prokazují změněnou politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině a že žalobkyně má možnost se usídlit v jiné části země, má-li obavy z návratu do Doněcké oblasti. Tyto závěry Nejvyšší správní soud již opakovaně potvrdil ve své rozhodovací praxi (viz z poslední doby např. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Azs 471/2019 – 44). V hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině lze ostatně odkázat např. i na usnesení tohoto soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, podle kterého „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (obdobně viz usnesení NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Azs 199/2019 - 30, či ze dne 5. 9. 2018, č. j. 4 Azs 170/2018 - 30). Rovněž možnost přesídlení cizince do jiné – bezpečnější části Ukrajiny Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (viz např. stěžovatelkou poukazovaný rozsudek NSS č. j. 1 Azs 64/2017 - 55).“*

17. Podle zdejšího soudu je nerozhodné, zda bylo přechozím žádostem žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění resp. o prodloužení tohoto pobytového oprávnění vyhověno, přestože k těmto dřívějším žádostem žalobce doložil totožné čestné prohlášení jako nyní. Stejně tak není rozhodné, zda se žalobce o možnosti sepsání čestného prohlášení dozvěděl od pracovníků prvostupňového orgánu při podání své první žádosti, jak namítá. Předložení totožného čestného prohlášení neznamena nemožnost správních orgánů žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území zamítnout, pakliže se změnila okolnosti, za kterých bylo předchozím žádostem vyhověno. Závěr o změně těchto okolností přitom správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily a především již prvostupňový orgán k tomu shromáždil dostatek podkladů, se kterými měl žalobce možnost se seznámit (písemnost „Vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim“ ze dne 16.3.2018, č.j. OAM-3790-5/DP-2018), čehož nevyužil; součástí těchto podkladů bylo mj. nařízení č. 2017/850, a dále kupříkladu zpráva Ministerstva vnitra k politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině ze dne 22.1.2018, na kterou odkazovala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že v případě seznámení se spisem by pracovníci prvostupňového orgánu žalobci nesdělili nedostatky žádosti, tak podle zdejšího soudu správní orgány nedovodily, že by žalobcova žádost vykazovala vady či nedostatky. Z ničeho však neplyne, že by správní orgány byly povinny žalobce upozorňovat na to, že na základě doložených podkladů nelze žádosti žalobce vyhovět; podstatné je, že tak učinily ve svých rozhodnutích. Žalobce měl právě v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí možnost zjistit, z jakých podkladů prvostupňový orgán při svém rozhodování vychází, současně měl možnost v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí brojít proti závěrům prvostupňového orgánu, což také učinil.
18. Pokud jde o samotné čestné prohlášení, k němu již žalovaná v napadeném rozhodnutí správně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.4.2018, č.j. 9 Azs 438/2017-25, podle něhož „...*Za situace, kdy je poněkud nestandardně za překážku na vůli cizince nezávislou označen ozbrojený konflikt (obecně překážka vycestování, tedy důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců), si lze formu čestného prohlášení*

představit např. v případě, kdy ozbrojený konflikt probíhá v zemi, o které vzhledem k tamní diktatuře nelze objektivně získat žádné bližší informace. Ukrajina nepochybně takovou zemí není a matce nezletilého žalobce (případně jejímu zástupci) nic nebránilo, aby trvání ozbrojeného konfliktu v zemi původu, resp. v místě jejich posledního bydliště, prokázala konkrétními důkazními prostředky.“ K tomu zdejší soud dodává, že i v případě, že se ozbrojený konflikt odehrává v oblasti, ze které žalobce pochází, tak ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2020, č.j. 1 Azs 17/2020-24, plyne, že s ohledem na možnost přesídlení do jiné – bezpečnější části Ukrajiny, se nejedná o důvod, pro který by žalobce nemohl na Ukrajinu vycestovat, a tudíž proč by jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území mělo být vyhověno.

19. Žalobce v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že podle informací tuzemských i zahraničních zdrojů je zřejmé, že bezpečnostní situace na Ukrajině je dlouhodobě nepříznivá, a že i nadále existuje odůvodněná obava z pronásledování osob z důvodu jejich příslušnosti k sociální skupině označované jako Luhanská či Doněcká lidová republika. Podle žalobce by cizinec v případě návratu na území Ukrajiny byl nucen volit, zda se uchýlí do místa původního bydliště, kde by bezprostředně čelil ozbrojenému konfliktu a pravděpodobně byl nucen aktivně se do probíhajících bojů zapojit na straně tzv. separatistů, což by v případě odmítnutí pro něj mělo nepříznivé důsledky, a stejně tak pokud by na to nepřistoupil, mohl by být vězněn a mohlo by mu být i fyzicky ublíženo; pokud by se do bojů za uvedenou skupinu zapojil, jednalo by se o postup proti státu Ukrajina, který by v případě dopadení cizince znamenal oprávněnou hrozbu vysokého trestu. Dále žalobce upozornil, že pokud by se uchýlil do jiné oblasti Ukrajiny nedotčené ozbrojeným konfliktem, byl by povolán k účasti v boji na straně ukrajinské armády a aniž by projevoval sympatie či antipatie k jedné či druhé straně konfliktu, byl by nucen vzít zbraň proti osobám, které mu nejsou neznámé a z nichž mnohé zná z dob, kdy ještě pobýval ve své vlasti. V případě odmítnutí služby v ukrajinské armádě by mu hrozil odpovídající postih a tedy pronásledování ze strany příslušných orgánů Ukrajiny. Podle žalobce se s uvedenou otázkou nelze vypořádat formálním odkazem na hodnotící zprávy Evropské unie.
20. Podle zdejšího soudu i z uvedené odvolací argumentace plyne, že žalobce sám připouští možnost přesídlení do jiné části Ukrajiny, nezasažené ozbrojeným konfliktem. Důvodem, který mu v tom brání, má být poté skutečnost, že by byl povinen účastnit se vojenské služby a nucen bojovat proti osobám, které mu nejsou neznámé (čili zřejmě osobám, které stejně jako žalobce pochází z oblasti Doněcké či Luhanské – dle údaje na formuláři žádosti žalobce pochází z města Maakevka), a pokud by tak neučinil, hrozil by mu postih ze strany příslušných orgánů Ukrajiny. Uvedené důvody však podle zdejšího soudu nelze ve vztahu k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem strpění pobytu na území považovat za relevantní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.7.2017, č.j. 3 Azs 18/2017-28, „*Brannou povinností se zdejší soud zabýval z pohledu důvodů znemožňujících vycestování cizince podle § 179 zákona o pobytu cizinců již opakovaně. Lze kupříkladu odkázat na rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 – 24, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Nelze tedy dovozovat, že by stěžovateli hrozila při*

návratu na Ukrajinu v důsledku doručení povolávacího rozkazu vážná újma ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců“. Dále k tomu zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.5.2019, č.j. 9 Azs 17/2019-36, podle něhož *„Ani obava z nástupu vojenské služby není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Problematikou služby v armádě se NSS opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44) a dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu, není azylově relevantní.“*; uvedené usnesení se sice týkalo problematiky azylu, ale jeho závěry lze podle zdejšího soudu aplikovat i na nyní projednávanou věc.

21. K možnosti účasti žalobce na straně ukrajinské armády v bojích proti osobám, které žalobce potenciálně zná, zdejší soud uvádí, že i v případě, že by tuto variantu nebylo možné vyloučit, opět se nejedná o důvod, pro který měly správní orgány žádosti žalobce vyhovět. Jak plyne kupříkladu z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2019, č.j. 1 Azs 103/2018-56, *„K nutnosti zapojení stěžovatele do bojových akcí v případě návratu na Ukrajinu jakožto azylově relevantnímu důvodu se Nejvyšší správní soud v minulosti již také vyjádřil, a to například v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34: „Je třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.“* Citovaná zpráva byla podkladem pro vydání rozhodnutí a je založena ve správním spise. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že tyto informace jsou potvrzovány i aktualizovanou informací Ministerstva vnitra z 24. 11. 2016, která navíc uvádí, že na základě výnosů prezidenta republiky proběhla demobilizace a že na východoukrajinské frontě již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády“. Zdejší soud pouze pro úplnost uvádí, že ani tu neshledává nemožnost aplikovat závěry uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky azylu. Dále zdejší soud k závěrům citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu uvádí, že obdobně žalovaná v nyní projednávané věci v napadeném rozhodnutí s odkazem na zprávu ministerstva k politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině ze dne 22.1.2018 konstatovala, že podle bodu 5 tohoto dokumentu v souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. minských dohod nebyla v roce 2016 ani v roce 2017 vyhlášena žádná další mobilizace a dále se o ní ani neuvažuje, dále že ukrajinská armáda postupně zvyšuje počty profesionálních vojáků, kteří slouží v konfliktních zónách na východě Ukrajiny, a že přestože je na Ukrajině povinná vojenská služba, existuje možnost náhradní (civilní, alternativní) vojenské služby. S ohledem na uvedené proto podle zdejšího soudu nelze ani souhlasit s tím, že by žalovaná k odvolací argumentaci žalobce nepřihlédla.
22. Pokud jde o otázku možného postihu žalobce ze strany ukrajinských orgánů v případě, že by se žalobce odmítl účastnit vojenské služby v ukrajinské armádě, tak jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.3.2017, č.j. 7 Azs 34/2017-26, *„Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně*

hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil“. I tu zdejší soud neshledává nemožnost aplikace uvedeného rozsudku na věc týkající se pobytové problematiky.

23. Žalobce také namítá, že v prosinci 2018 ukrajinský prezident vyhlásil výjimečný stav, což fakticky znamená možnost mobilizace žalobce.
24. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobce tuto argumentaci v průběhu správního řízení nevznosl. Pokud se žalovaná uvedenou skutečností nezabývala, podle zdejšího soudu pochybila, neboť nezohlednila veškeré aktuální okolnosti týkající se žádosti žalobce, když žalobcem odkazovaný výjimečný stav byl vyhlášen od 26.11.2018, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 7.12.2018. Toto pochybení však podle zdejšího soudu nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to jednak s ohledem na skutečnost, že výjimečný stav následně dne 26.12.2018 pominul, týkal se pouze části území Ukrajiny, žalobce měl možnost přesídlit do bezpečné části dané země a povinnost vojenské služby nebyla a není důvodem pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění, jak již zdejší soud výše vysvětlil. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 3.7.2019, č.j. 6 Azs 369/2018-42, „K námitce vyhlášení výjimečného (stěžovatelkou a žalovaným označeným jako stav válečný) stavu v deseti oblastech země původu Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 Azs 450/2018 – 43, ve věci manžela stěžovatelky, v němž se podrobně zabýval totožnou námitkou. Nejvyšší správní soud v tomto usnesení poukázal na to, že tento stav byl vyhlášen i v Charkovské oblasti (na rozdíl od toho, co uvádí žalovaný ve vyjádření). Dále konstatoval, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky 6 Azs 369/2018 pro udělení doplňkové ochrany. Poté dodal, že výjimečný stav v zemi původu již pominul, neboť byl vyhlášen v souvislosti s incidenty v Azovském moři na 30 dnů (od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018). S ohledem na výše uvedené nelze považovat vyhlášení výjimečného stavu v případě stěžovatelky za důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu“. I tu zdejší soud shledává uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přílehlavým ve vztahu k nyní projednávané věci. Z uvedeného důvodu zdejší soud považoval za nadbytečné dokazovat internetovými články, které žalobce doložil v rámci doplnění žaloby.
25. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

26. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly

náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. ledna 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu